Written by - பொன்னீலன் -
Thursday, 05 September 2013 17:38 - Last Updated Thursday, 05 September 2013 17:49

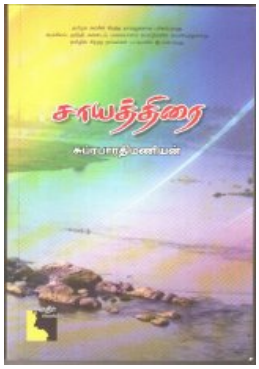

திரூப்பூர் என்றதும் நினைவூக்கு வரூவது நொய்யல் என்னும் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க ஜீவ நதியும், அதன் கரையில் உரூவாகி வறெ்றிலகைக்கும், தாழம்பூவுக்கும், விதவிதமான கீரை காய்கறி வககைளுக்கும் பயெர் பறெ்று விளங்கிய சின்னஞ்சிறிய திரூப்பூர் நகரமும், விடுதலபை் பாேர்க்கொடி கீழே விழாமல் தன் இன்னுயிரில் தாங்கிய திரூப்பூர் கூமரனும் நினைவூக்கு வரூவார். மக்களகை் காந்தமாய்க் கவரும் விதவிதமான பின்னலாடகைள் நினைவூக்கு வரும். பூதிதாய் மூளதை்தழெும் வண்ண வண்ணக்கட்டிடங்களும் நினைவூக்கு வரும். இம்மாதிரியான கவர்ச்சிமிக்க எண்ணத் திரகைளை நீக்கிவிட்டூப் பார்த்தால் உள்ளே தரெிவதனென்ன? சாயச் சாக்கடையாகச் சிறுத்தூக் கொண்டிரூக்கும் நொய்யல் நதி. சாயப்பட்டறகை் கழிவூகளால் விஷமாகிக் கொண்டிரூக்கும் தரெூக்கள். மனிதனின் மொத்த வாழ்க்கையையே சூதாட்டம் ஆக்கி, மனித மதிப்பூகளை வளெிறி வண்ணமிழக்கச் சயெ்யூம் பனியன் தொழிலி்-இந்தச் சூதாட்டத்தில் கணம்தாேறும் வடெ்டூப்பட்டூக் கல்லறகை்கூப் பாேகும் ராஜா, ராணி, யானை, கூதிரகைள், சவேகர்கள்: இவகைளை மாற்றி மாற்றிக் காட்சிகளாகப் பக்கம் பக்கமாக வரைந்தூ காட்டியிரூக்கிறார் சூப்ரபாரதிமணியன் தன் சாயத்திரை நாவலில்.

தகூதிக்கறே்ற வலேையின்றி வாழ்வில் ஓட்டூதல் இன்றி சாயச்சாக்கடை மீதூ மிதக்கும் பாலிதின் கிண்ணம் பாேல் மிதப்பவன் பக்தவத்சலம். நொய்யலகை் காணவரும் வளெிநாட்டூக்காரி ரராேசாவுடன் நொய்யல் நதியின் சீரழிவை நூணுகிப் பார்ப்பதில் தொடங்கும் நாவல். வாழ்வில் மூன்னறே மூடியாமல் கூழந்தையாேடூ ஓரூ விதவயைகை் காசூக்காகத் திரூமணம் சயெ்தூ, அவள் கொண்டூ வந்த பணத்தில் வீடூகட்டி, அந்த வீட்டின் சுூவர்களில் அடர்ந்த காடூகளின் படங்களை அலங்காரமாக ஓட்டி அதில் நிறவைூ தடேூம் பொய்மயைை கலேி சயெும் கூழந்தயின் சிரிப்பாேடூ மூடிகிறதூ. எல்லயைற்ற அழகும், சலெ்வமும் கூவிந்தூ கிடக்கும் இந்திய இயற்கயைை, பரோசயைால் அழித்தூ விஷமாக்கி அந்த விஷச்சுழலில் இழந்த அழகின் சித்திரங்களசை் சுூற்றித் தொங்கவிட்டூத் திரூப்தி அடயைும் நம் படேித்தனத்தை கலேி சயெ்கிறதூ நாவல்.

ஜாேதிமணி அற்பூதமான பணெ். ரசனை மிக்கவள். பக்தவத்சலத்தூடன் எந்த உடன்படிக்கயைும் இல்லாமல் சரே்ந்தூ வாழ்பவள். அதயைும் வளெிப்படயைாக வாழ இயலாமல், எல்லாவிதமான அதிகாரங்களூக்கூள்ளும் நசுூங்கிக் கொண்டிரூப்பவள்.

இந்த நாவலில் வரும் நாகன் தன் கீழ்சாதி அடயைாளம் என்னும் இழிவான கறயைகை் கழுூவிப் பாேக்க மூடியாமல் காலம் மூழுூவதும் திண்டாடூபவன். கூதத்தில் அளவற்ற ஆர்வம் உள்ள அவன் அந்தக்கூதத்தூ ஆர்வத்தினாலயேே அடிக்கடி வலேையிழப்பூக்கூ உள்ளாகிறான். அவன் உட்கார்ந்திரூக்கும் நாற்காலி-அதூ என்ன? அவனூடயை வாழ்வின் நூட்பமான படிமம் அதூ.

செட்டியார் ஒரேவர் நாவலின் பல பக்கங்களில் நகர்ந்தே கொண்டிருக்கிறார். கால்கள் விளங்காமல் பேட்டத்தை நகர்த்தி இயங்கேம் அவர் திரேப்பர் சேதாட்ட வாழ்வில் தோற்றேப்போன இன்னொரே மனிதர். அழேக்கேம் தேர்நாற்றமேம் அவரின் நிரந்தரச் சேழல். அவரை ஓட்டாமல் எட்டி நின்றே பார்க்கேம் பிள்ளைகள், பரேப்பிள்ளைகள். இவரேக்கே உதவி செய்பவர்கள் மற்றேம் எல்லாரேக்கேமே இவரோடே சலிப்பேற்றே கடைசியில் அவர் தேக்கேப் போட்டேச் சதெ்தேப் போகிறார்.

வலேேச்சாமியின் உடம்பை பேண்ணாக்கி அழேக வதை்த சாயப்பட்டறகை் கழிவேகள் தான் திரேப்பரை விஷமாக்கி, நொய்யலாற்றசை் சாகடித்தே அதன் கேறேக்கே கட்டப்பட்ட அணையில் சிறபை்டேச் சேரேண்டே கிடக்கேம் அந்த ஆலகால விஷ கரேம்பயைேம், இளநீ ரயைேம் கேட விட்டேவகை்கவில்லை. இந்த விஷத்தின் கொடேமை பேரியாமல் கேழந்தகைள் உடம்பில் பேசி விளையாடேகிறார்கள். நக்கிப்பார்த்த நாய் ஒன்றே சதெ்தேப் போகிறதே.

இந்த விஷத்தில் மேழ்கடிக்கப்படேவதற்காக இளயை தலமைேறகை் பறெ்றோர்களாலயேே இழேத்தே வரப்படேகின்றன. ககை் நிறம் இழந்தே, மேடி உதிர்ந்தே, அழிவின் விளிம்பில் தள்ளப்படேம் இளயை சமேகத்தின் சாட்சியாக கேமார் வந்தே போகிறான்.

சேற்றேச்சேழல் சிதவைேகளில் சிதநை்தே கொண்டிரேக்கேம் இந்த நகரவைலம் வரேம் கோபக்கார தயெ்வம் சவேண்டி அம்மன் ஊரின் சமேகத்தின் சிதவைில் அவள் கோபம் கொப்பளிக்கிறதே.

இப்படியாகவேம், இன்னேம் சிறிய சிறிய சயெ்திகளாகவேம், உவமகைளாகவேம், சாட்சிகளாகவேம், வண்ணச் சாயத்திரை பேரோ்த்திய திரேப்பர் நகரத்தின் உண்மயைகை் காட்டேகிறார் சேப்ரபாரதிமணியன். நிஜமேம் மாயமேமாக, வாழ்வேம் சாவேமாக, அழேக்கேம் அழேகலேமாக எல்லாவற்றயைேம் பக்கத்தேக்கேப் பக்கம் அடேக்கி, சாயத்திரயைகை் கிழித்தே சோகத்தினகை் காட்டேகிறார். நொய்யலின் பழமயைேம், பேதேமயைேம் சொல்லப்படேகிறதே. சொல்லேம் மேறை வித்தியாசமானதே. உண்ணேவதேம் உண்ணாததேம், வாழேவதேம் வீ ழேவதேம், காதலிப்பதேம் கரேகிப்போவதேம், சிரிப்பதேம் அழேவதேம் ஓரே தொனியில், ஓரே கேரலில்-ஓரே உணர்வில் சொல்லப்படேகின்றதே.சேப்ரபாரதிமணியனின் கலை மன அதிர்வே நிரம்பவேம் பக்கேவப்பட்ட ஒன்றே என்பதே நிரேபணமாகிறதே.

மயைமில்லாத, அழேத்தமில்லாத, கதாநாயகன் இல்லாத-விளிம்பே மனிதரபை் பற்றிப் பசேேகின்ற இதபை் பின் நவீ னத்தேவ நாவல் என்றே வகபை்படேத்தலாம். ஆனால் ஐம்பேலனாலேம் உணரத்தக்க நேட்பத்தேடனேம் தளெிவேடனேம் ஓவ்வொன்றயைேம் நரே்த்தியாகச் சொல்லேகின்றார் ஆசிரியர். மொழிபயெர்ப்பேத்தனமோ அன்னியத்தனமோ இல்லாத அசல் கலை இதே. நவீ னத்தேவத்தயைேம், எதார்த்தத்தயைேம் கேழதை்தேப் பிசநை்தே இழயைாக்கி, அதில் பின்னப்பட்டிரேக்கிறதே. ஓவ்வொன்றிலேம் இரேண்மயைோ, மயக்கமோ, ஓலமோ எதேவேம் இல்லை.

சமேகம் பல அடேக்கேகளகை் கொண்டதே. வங்காயத்தபை் போல கலஞெர்கள் தங்களின் ரசனகை்கறே்ப இந்தத் தோல்களில் ஏதாவதே ஒன்றை கவனமாக உரித்தேத் தம் படபை்பேகளின் பக்கங்களாக மாற்றலாம். அல்லதே ஓட்டேப் போடலாம். கேறேக்கே வடெ்டாக, அல்லதே நடெேக்கே வடெ்டாக, அல்லதே சாய்வே வடெ்டாகக் காட்டேபவர்களேம் உண்டே. அடித்தளத்தேக்கே மலோக, மலே் தோலேக்கே உள்ளாக,

ஏகதேசம் உரித்தான, உரூபம் பெறாக்கி, வண்ணமழித்தான காட்சிக்கான வதைத்திராக்கிறார் சுப்ரபாரதிமணியன் ஓரான நேர்த்தியான கலைப்படைப்பான.

(சாயத்திரை – சுப்ரபாரதிமணியனின் “ நாவல் “ மறான பதிப்பான விலை ரூ 195 , வெளியீடான : எதிர் பதிப்பகம், பைபாஸ் சாலை பொள்ளாச்சி 98650 05084)

அனுப்பியவர்: subrabharathi@gmail.com